

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388178816.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

↪ Nu vilde jeg igjen overgive mig til Søvn, men forgjæves! Først gjorde de derinde en uendelig Støj med at trække hverandre af Støvlerne, hvorved snart Een snart en Anden dumpede i Gulvet, hvilket heller ikke gik af uden Latter. Og da de endeligen vare komne til Leje, begyndte Commercen paa nye - som jeg kunde høre - med at trækkes om Kapper og Hynder; hvilket omsider foranledigede et almindeligt Bombardement med Sophapøserne, der gav et Bump efter det andet paa Bræde-Væggen. Endelig sluttedes Stilstand Jeg var allerede nær ved at sove ind igjen, da et skingrende Hanegal lød ude i den lange Gang. En Frisen i Bagværelset lod mig formode, hvo der havde bragt den levende Vækker i vor Nærhed Det blev ikke derved: Hanen havde begyndt sin Fanfare anden Gang, da han blev afbrudt ved en Larm af ganske anden Beskaffenhed, og som sandsynligviis forskrækkede ham endnu stærkere end mig, thi han udstødte et skjærende Skrig. Det lød nemlig, som om flere velbeskoede Heste kom galopperende op ad Trappen, der førte til Corridoren, og frem og tilbage i samme. Det var for galt. Min Gjenboe, der hidtil havde sovet sødelig ovenpaa Dagens uvante Anstrængelse, vaagnede endelig, satte sig overende, lyttede, og mumlede for sig selv: »*lemures nocturna*ye spectra!«* Jeg svarte intet, fordi jeg ventede paa hvad dette vilde blive til. Men Spectaklet ophørte; der paafulgte en dyb Stilhed, som dog snart afbrødes, idet den Ene af Galningerne med huul og skjælvende Stemme declamerede: »und immer weiter hop hop hop, geht's fort im donnernden Galop -« videre kom han ikke; thi ved et dundrende Stød sprang Døren op paa viid Væg; og midt i Aabningen viste sig - en Dverg med et langt hvidt Skjæg. Jeg blev ikke ganske vel tilmode, Conrectoren ligesaalidt: »sover De?« hviskede han. Jeg svarte »Nei,« men idet samme løstes Gaaden: Mandslingen brægede; det var - en Gedebuk. Som jeg siden efter hørte, gik Personen frit omkring, hvor han behagede, og maatte denne Nat være sluppen ind i Corridoren med de Fremmede, der virkelig vare ganske uskyldige heri. - Frygten, naar dens naturlige Aarsag opdages, gaaer gjerne over til Arrighed. Saaledes gik det ogsaa mig. Jeg sprang op, og greb Mads om det ene Horn; og da jeg endnu troede, at dette ogsaa var et Puds af de fire Spectakelmagere, trak jeg ham hen til deres Dør, aabnede den, og stødte ham derind; hvorpaa jeg atter lukkede. Derpaa gik jeg hen til Conrectoren, fortalte ham ganske sagte alt hvad der var foregaaet imedens han sov; og lagde mig igjen.